

พระกับผี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๗๗๙. เรื่อง “มหาสติ มหาปัญญา”

ตอบ : แล้วเขาถาม ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ถึงว่า ถ้ามีสติมีปัญญาแล้ว มันจะมีความรู้สึกอย่างไร มีความเห็นอย่างไร แต่สุดท้ายแล้วเขาขอยกเลิก เขายกเลิกเพราะว่าเขาไม่ต้องการให้เกิดการบาดหมางใจ

นี่พูดถึงแม้แต่เขาเป็นฆราวาส เขายังมีสติปัญญาเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้ว่าอะไรควรและอะไรไม่ควร ถ้าสิ่งที่ไม่ควรแล้วเขาขอยกเลิก

ถ้ายกเลิกไปแล้วนะ เราถึงไม่ตอบว่า ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ คำถามเขาเต็มไปหมดเลย แต่หัวข้อคือ “มหาสติ มหาปัญญา”

คำว่า “มหาสติ มหาปัญญา” มันเป็นพระกรรมฐานไง มันเป็นฝ่ายประพฤติปฏิบัติ ถ้าฝ่ายประพฤติปฏิบัติแล้ว สติปัญญาๆ แม้แต่สติปัญญามันยังหาไม่มาไม่ได้ แล้วมันจะรู้จักมหาสติ มหาปัญญาได้อย่างไร ถ้ามันไม่รู้จักมหาสติ มหาปัญญา สิ่งพฤติกรรมความประพฤติมันถึงได้แหกเหลว

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเวลาจะเป็นมหาสติ มหาปัญญา มันต้องเป็นแบบครูบาอาจารย์ของเรา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลาท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านมีสติปัญญาเป็นขั้นเป็นตอนของท่าน แล้วท่านรู้ท่านเห็นของท่าน มันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติวิสุทธิโก มันเห็นใจ

มันมีทฤษฎีอยู่ในพระไตรปิฎก แต่เวลาประพฤติปฏิบัติแล้วมันขึ้นมาเป็นในหัวใจของตน มันมหัศจรรย์ๆ พอมหัศจรรย์ขึ้นมามันถึงมหัศจรรย์ใจ

มหัศจรรย์คืออะไร

มหัศจรรย์ก็คือว่ามันเท่าทันกิเลส เพราะกิเลสมันละเอียดลึกซึ้ง แยกย่อย มันเท่าทันกิเลส แล้วมันจับกิเลสได้ มันเท่าทันกิเลสนะ แล้วจับกิเลสได้ พอจับกิเลสได้ ทำความสงบของใจ ทำความสงบของใจเข้ามา พอใจสงบระงับแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา พอใจสงบยกขึ้นสู่วิปัสสนา คือขุดคุ้ยและค้นคว้าหากิเลส เจอกิเลส เจอกิเลสก็คือกิเลสไง

คนที่ทำสมาธิมาสมาธินะ แล้วจิตมันสงบแล้วมันเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง การเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริงนั่นเป็นข้อเท็จจริงนะ

แต่มันรู้จักกิเลส เห็นกิเลส มันก็คือความมหัศจรรย์แล้ว แล้วมันหลุดไม่หลุดมือไป ทำอะไรไม่ได้หรอก คนที่ไม่มีอำนาจวาสนา อย่างนั้นนะเสียดายๆ เสียดายนี้เป็นสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรมนะ เสียดายคือว่ามันหลุดไม่หลุดมือเราไป แล้วเราทำอะไรขึ้นมาไม่ได้ในหัวใจของเรา

แต่เป็นพวกเปรตพวกผี พอไปรู้ไปเห็นขึ้นมา อู๊ย! นิพพาน สิ้นกิเลส

มันยังไม่ทำอะไรเลย ทั้งๆ ที่ก็รู้นะ แต่ด้วยมารยาสาไถยในใจของตน เพราะมารยาสาไถยในใจของตน ตนไม่มีอำนาจวาสนา แล้วทำอะไรได้ที่เป็นความละเอียดลึกซึ้งขึ้นมาในใจของตนไม่ได้ ก็เหมาเอา เหมารวมเอา ดันเดาเอา คาดหมายเอา เห็นไหม ปฏิบัติธรรมไม่สมควรแก่ธรรม

ถ้าปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม พอจิตมันสงบแล้วมันเห็นกิเลส แล้วมันหลุดไม่หลุดมือไปนะ เขาก็กลับไปฟื้นฟู ถ้ามีครูบาอาจารย์เ็นนี้ไง พระกรรมฐานๆ ที่พระป่าเขาติดครูบาอาจารย์ แต่ติดครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ

ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไม่เป็นธรรม เราารู้ได้ เราารู้ได้ เราเข้าใจได้ แต่ในเมื่ออุคคิภาวะมันอ่อนแอ คนไม่มีอำนาจวาสนามันก็เชื่อของมันไปอย่างนั้นไง ถ้าเชื่อมันไปอย่างนั้น มันก็เขารกเข้าพงไปไง

พอเขารกเข้าพงไป แล้วกรณีอย่างนี้มันไม่ใช่มีในสมัยปัจจุบัน มันมีมาแต่สมัยพุทธกาล โจร มหาโจร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก โจรมันปล้น มันต้องไปปล้นบ้านเขา มันต้องวางแผนนะ มหาโจรมันหวานล่อมเขา แล้วเขาเอามาให้ถึงที่ไ้

มันไม่ได้ปล้นเขานะ มันเป็นศรัทธา เขามีศรัทธา เขามีความเชื่อของเขา

มหาโจร นั่นนะถ้ามันไป มันไปอย่างนั้นไง

แต่ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงนะ นี่เราบอกว่า มันเป็นเรื่องสังคมนะ กรณีนี้เป็นเรื่องสังคม เพราะตั้งแต่สมัยพุทธกาลมา มันมีวินัยตรงกับธรรมกถึก

วินัยธร วินัยธรมือมุขปาฐะ จำ ท่องจำธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วสวดมนต์ท่องจำกันอยู่อย่างนั้นเป็นมุขปาฐะ เป็นวินัยธร แล้วอบรมศึกษา ใ้โฮ! ศาสนาพุทธจรรยา ใ้โฮ! มันยิ่งใหญ่

โปฐิละไบลานเปล่า โปฐิละไบลานเปล่า ไปไหนก็มีลูกศิษย์ ๕๐๐ ท่องจำกัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “โปฐิละไบลานเปล่ามาแล้วหรือ โปฐิละไบลานเปล่ากลับแล้วหรือ”

ท่องจำๆ ก็ไบลานเปล่าไป โปฐิละถึงได้สละทิวาของตนไปฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติไป ฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติกับสำนักที่พระอรหันต์หมดเลย ก็นักปฏิบัติทั้งสิ้น นักปฏิบัติเขาปฏิบัติจากข้อเท็จจริง ตั้งแต่หัวหน้าจนสามเณรน้อย พระอรหันต์หมดเลย เวลาจะปฏิบัติ

“ไ้โฮ! ข้าพเจ้ามีความรู้่น้อย”

นี่ไง ความรู้่น้อย ความรู้่น้อยเกิดจากภาคปฏิบัติ นี่คือธรรมกถึก ธรรมกถึกคือมันสัจธรรมเป็นความจริงในใจของตน

พระธรรมกถึกคือพระป่า คือนักเทศนาว่ากรรม คือเทศน์ คืออบรมบ่มเพาะมาจากใจของตน นี่ธรรมกถึก

เวลาจะเอาไ้นั่น จะเอาไ้นี้ จะเอาไ้นั่น เขารู้วินัย จะเอาไ้ไปตัดไม้ไ้ จะเอาน้ำหม้ผ้าจีวรลงไปด้วย เพราะทิวาไ้ วินัยธรมันจำมาหมด มันรู้หมด แต่มันทำอะไรไ้ไม่ได้ เหมือนเสื่อติดจันโดนรดอยู่อย่างนั้นนะ แต่ทำอะไรไ้ไม่ได้ มีแต่ดื่นๆ แล้วทำอะไรไ้ไม่ได้ ชื่อกิเลสรู้หมดนะ นันกิเลส นี่กิเลส แต่ดื่นอยู่่นนั้นนะ ทำอะไรไ้ไม่ได้

แต่เวลาสามณเณรน้อยนะ อ้าว! เริ่มต้นปฏิบัตินะ ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก มี ทวารอยู่ ๔ ทวาร ปิดชะ ๕ เหลือหัวใจไว้ คอยจับเหยี่ยวตัวนั้นนะ เหยี่ยว เหยี่ยวกิเลสตัวนั้นนะ

ในใจของทุกคนมีเหยี่ยว จับเหยี่ยวตัวนั้นให้ได้ไง แล้วก็ฝึกหัดประพาศปฏิบัติ

ปิดทวารทั้ง ๕ เปิดหัวใจไว้ คอยจับเหยี่ยวตัวนั้น ถ้าเหยี่ยวตัวนั้นจับได้ เห็นสติปัญฐาน ๔ ตามความเป็นจริง จับเหยี่ยวตัวนั้น เสือติดจั่นไง

วินัยธรรพ์หมด เข้าใจหมด เหมือนเสือติดจั่น ดิ้นกระเด่วๆ อยู่อย่างนั้นนะ เอาตัวรอดก็ ไม่ได้ จะตายก็ไม่ตาย ดิ้นกระเด่วๆ อย่างนั้นนะ นี่วินัยธรรพ์

ไฉนธรรมกถึก จับเหยี่ยวตัวนั้น นี่ไง จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าวิปัสสนาด้วย ภาวนามยปัญญา ถ้าภาวนามยปัญญามันก็ฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสในหัวใจนั้นก็เหมือนไสดาบั่น เป็น สกิทาคามี เป็นอนาคามี เป็นพระอรหันต์ เป็นคุณธรรมตามความเป็นจริงไง

มันจะพูดอย่างนี้ไหม มันไม่ใช่มหาโจร เพราะเขาจะมีความละอายนะ มีความ ละอายดื้ออ่อน ลงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ทะลุกลางปล้อง ไม่แหกคอก มันเป็นไปได้หรือ

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่ว่าเวลาพ้นจากกิเลสไปแล้วเป็นมหาสติ มหาปัญญา สิ่งที่เป็นมหา สติ มหาปัญญา อย่างกรณีที่ว่าพระจักขุบาลๆ พระจักขุบาลที่เหยียบสัตว์ตาย มันเป็นเวลา กลางคืน ฝนมันตกคือนั้น ในธรรมบท วันนั้นฝนมันตกมาก พอฝนมันตกมาก แมลงมันก็ออกไป แล้วเวลากลางคืน พระจักขุบาลเดินจงกรมก็ทำราวไว้ เพราะตาบอด

๑. ตาบอด

๒. เป็นกลางคืน

๓. ไม่มีเจตนา

เวลาเหยียบสัตว์ไป แล้วมันก็เป็นข้อเท็จจริงนะ เพราะเขาเดินจงกรม กลางคืนเขาก็เดิน จงกรมของเขา เพราะเป็นวิหารธรรมของพระอรหันต์ เขาไม่มาแอ๊กชัน ไม่มาอวดใครหรือ เขา เดินจงกรมอยู่ในทางจงกรมของเขา แล้วสัตว์มันบินมา มันมาอยู่ในทางจงกรม แล้วท่านเดิน

จกรรมอยู่ เพราะเดินจกรรม วิหารธรรม ไม่มีเจตนา ไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น แล้วเป็นพระอรหันต์ด้วย

เข้ามามีพระต่างถิ่นมา อาคันตุกะ เขาก็เดินเยี่ยมชมวัดไป เห็นทางจกรรม โอ้ย! สัตว์มันตายเต็มเลย ก็โงะเลย โอ้! เวลาตาดีๆ ก็ไม่ภาวนา เวลาตาบอดละอวดแอ๊กขัน แหม! ขยันหมั่นเพียร ไปฟ้องพระพุทธเจ้าไง พระพุทธเจ้าประชมสงฆ์เลย

นั่นไง เวลามองทางโลกไป ทางโลกเขามองด้วยทางโลก ทางโลกมันเหมือนกิริยา

เวลาตาดีๆ ก็ไม่ภาวนานะ เวลาจะภาวนา เวลาเขาจริงเขาจิ่งขึ้นมา ไม่มีคน ไม่มีกล้อง ไม่ภาวนาหรอก ถ้ามีกล้องขึ้นมาละ โอ้โฮ! นั่งสมาธิตัวตรงเชียว

ไม่ให้มันเจตนา เห็นไหม ท่านถึงบอกว่า ถ้าเป็นมหาสติ มหาปัญญา มันเป็นอย่างนั้นถึงยกเว้นไป

คำว่า “ยกเว้น” เขายกเว้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ยกเว้นให้ ถ้ายกเว้นให้เป็นอย่างนั้น

นี่พูดถึงว่า ธรรมกถึก วินัยธ

ในสมัยปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าในสมัยปัจจุบันนี้ตั้งแต่เริ่มต้นมา ตั้งแต่สมัยอยุธยา มานะ มีธรรมาสน์ ความวสั วิปัสสนาธุระ ถ้าเป็นวิปัสสนาธุระ เขามีสังฆราช ๒ องค์ องค์หนึ่งคือฝ่ายปริยัติ องค์หนึ่งคือฝ่ายปฏิบัติ

ถ้าปริยัติ ปริยัติก็การศึกษาเล่าเรียน ถ้าปฏิบัติไป ถ้ามันเป็นจริงนะ มันวินิจฉัยได้ว่าอะไรถูก อะไรผิดไป

ไอ้มันไม่มีอะไรถูก อะไรผิด นี่คือนิยามสังคม ปัญหาสังคม ใครเป็นคนชี้ละ ใครเป็นคนชี้ แล้วใครเป็นคนชี้ นั่นมันเป็นวินัย เวลาธรรมคุณอำนาจไป ถ้ารวมคุณอำนาจที่ไหนมันอันตราย

ถ้าไปเจอสัมมาทิฐิ ครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องชอบธรรม โอ้โฮ! ร่มเย็นเป็นสุขมาก ถ้าไปเจอมิชฌาทิฐิละ ถ้าวิปัสสนาธุระแล้วมันไม่เป็นวิปัสสนานะ ถ้าไม่เป็นวิปัสสนามันก็เป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วมันตัดสินๆ มา

แต่ถ้าเป็นวิปัสสนา ปริยัติ ปฏิบัติ ถ้าฝ่ายปฏิบัติ ถ้ามีผู้ปกครองเป็นผู้ปกครองทางฝ่ายวิปัสสนา ซึ่งถูกชี้ผิดได้หมด แค่อ้าปากก็รู้แล้ว

มันมีสมัยหลวงปู่มั่นไง มันมีพระองค์หนึ่งอ้างตนว่าสำเร็จเป็นพระอรหันต์นะ โอ้โฮ! อยู่วัดพระศรีฯ เขาไปพูด เขาตั้ง ๙ ประโยค ๔ องค์สอบนะ สอบแล้วสอบอีกเป็นอาทิตย์ไม่รู้เรื่อง

หลวงปู่มั่นลงมาจากเชียงใหม่ไง ก็พาไปหาหลวงปู่มั่น

อ้าว! พุดมา

พุดจบ หลวงปู่มั่นบอก เอ็งติดสมาธิ จบ

แล้วใช้นั้นไม่กล้าเถียงเลย เพราะมันมีเหตุผลอธิบายได้หมดไง

อารมณ์ปุณฺณชนเป็นอย่างนี้ กัลยาณชนเป็นอย่างนี้ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล อนาคามิมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ บุคคล ๔ คู่

บุคคล ๔ คู่คือสังฆคุณ แต่พ้นจากบุคคล ๔ คู่ไป นิพพาน ๑ ไม่พุดถึงเลย เพราะพุดถึงไม่ได้ ถ้าพุดถึง มันเป็นภาษาสมมุติไง สมมุติบัญญัติ พ้นสมมุติไป พ้นวิภวัญญะ อยู่เหนือวิภวัญญะ นี่พุดถึงว่าวิปัสสนาธุระ คามวาสี อรัญวาสี นี่เวลาข้อเท็จจริงในทางสังคมนะ

นี่พุดถึงพระ เวลาพระ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงนะ มันเป็นความจริงอย่างนี้ แล้วถ้าเป็นความจริงอย่างนั้นะ แล้วถ้าคนที่มีอำนาจวาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทศนาว่าการ ปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์นะ เวลาบัญญัติธรรมวินัยทุกๆ ข้อ บัญญัติมาเพื่อคนที่ไม่ศรัทธาให้ศรัทธามากขึ้น เพื่อคนที่ไม่ศรัทธาให้ศรัทธามา ให้ศรัทธาในพระพุทธศาสนา นี่บัญญัติธรรมและวินัย ให้มีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา

นี่เวลาในวินัยทุกๆ ข้อ แล้วเป็นอาบัติ อนาบัติ อาบัติคืออาบัติมันเป็นอย่างนี้ อนาบัติคือมันไม่ครบองค์ประกอบ มันไม่เป็นอาบัติ อาบัติ อนาบัติไฉ

แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ผล ไม่ได้ผลกันอยู่นี่เพราะอะไร เพราะความทำไม่สม่ำเสมอ คือไม่เสมอดั้นเสมอปลาย ความทำสม่ำเสมอ เสมอดั้นเสมอปลาย สิ่งนี้มันจะเป็นการยืนยันกับผู้ประพฤติปฏิบัติ

ถ้าปฏิบัติขึ้นมา เวลาปฏิบัติ ถ้ามีศรัทธาณะ ผู้ที่ไม่ศรัทธาให้ศรัทธา ผู้ที่มีศรัทธาแล้วให้มันคงในศรัทธาณะ ศรัทธาณะเป็นอริยทรัพย์ เป็นอริยทรัพย์เพื่อจะชักคนให้เข้ามานับถือพระพุทธศาสนา แล้วมันต้องมีวาสนา ผู้ที่ยกขึ้นการประพฤติปฏิบัติไฉ

กาลามสูตร

มันเป็นศาสนาเดียวในโลก มีอยู่ศาสนาเดียวเท่านั้น ในพระพุทธศาสนานั้นเท่านั้นที่สอนเรื่องกาลามสูตร แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนสอนเองด้วย

ห้ามเชื่อนะ ห้ามเชื่อๆ เพราะอะไร เพราะว่าปุณฺณอย่างเรามันอ่อนไหว แล้วมันจับต้นชนปลายอะไรไม่ได้หรอก เห็นคน เวลาศรัทธาเพราะเสียง ศรัทธาเพราะเศร้าหมอง เห็นแล้วมันศรัทธาไปหมดนะ เพราะอะไร

เพราะผ้ากาสาวพัสตร์ การได้ห่มจีวร ผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงชัยพระอรหันต์ แค่นี้ได้ห่มจีวรนั้นนะ ถ้าเป็นพระกรรมฐาน เป็นครูบาอาจารย์ที่ดั่งามนะ

เราอยู่กับครูบาอาจารย์มานี้ โอ้โฮ! เรื่องผ้านี้ละ ชักนี้ โอ้โฮ! สะอาด แล้วบิณฑบาตกลับมาแล้วต้องผึ่งเพื่อดับกลิ่นไฉ แล้วเวลาชัก เวลาดูแล เพราะวงกรรมฐานเขาชักผ้าพร้อมกัน ชักผ้าเหมือนกัน มันเป็นวัตรปฏิบัติ

เวลาทำสิ่งใด สิ่งที่ว่าเวลาได้ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ โอ้โฮ! ดูมันน่าเชื่อถือ มันน่าเคารพ มันน่าศรัทธา

ศรัทธาก็คือศรัทธา ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ ฉะนั้น เวลาศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้ ศรัทธาแล้ว เวลาครูบาอาจารย์ เช่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมากมายขนาดไหน แล้วจะไปศึกษาค้นคว้ากับใคร พระไตรปิฎกก็เป็นผู้พระไตรปิฎกที่ไม่มีชีวิตที่จะสืบต่อได้

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไปปฏิบัติแล้วจะค้นคว้าสัจจะความจริง นักปราชญ์คือเจ้าคุณอุบาลีฯ ศึกษาค้นคว้าตรวจสอบกันอยู่อย่างนั้นนะ แล้วเอาสัจจะเอาความจริงขึ้นมาไง แล้วเอาสัจจะความจริง เห็นไหม เวลาโต้แย้งกันเถียงกัน ได้แย้งกัน

เพราะท่านเล่าไว้ให้หลวงตาพระมหาบัวฟังทั้งนั้นนะ พวกนักปราชญ์ราชบัณฑิตเขาจะเชื่ออะไรง่าย ๆ เขาเชื่อที่ไหน

เขาไม่เชื่อ เขาจะเอาความจริง แล้วความจริงต้องเป็นความจริงด้วย เป็นสมาก็ต้องเป็นสมจริงจริง ๆ แล้วสมานะ สมถกรรมฐานนะ ฐานจะเป็นสัมมาสมานะ ศีล สมานะ ปัญญา

ถ้าทุศีล กะละอน ปลิ้นปล้อน

เราได้ยินมาตั้งแต่ตอนเป็นพระเด็กๆ ระหว่างหลวงตาพระมหาบัวกับหลวงปู่เจ้ายะท่านคุยกัน

“สมานะมันยังทำไม่เป็น มันจะภาวนาอะไรกัน”

ท่าน ๒ องค์นะ วิตกวิจารณ์ แบกโลกไว้ไง

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไง สมัยท่านดำรงชีพอยู่ ท่านพูดอยู่บ่อยมาก ติดอยู่ในเทปนั้นนะ

มีเรา คือหลวงตาพระมหาบัวกับหลวงปู่เจ้ายะเท่านั้นที่เอาหัวค้ำฟ้าไว้

เอาหัวค้ำฟ้าไว้ เอาหัวค้ำฟ้าไว้ก็ค้ำศรัทธาไว้ไง คำว่า “ค้ำฟ้าไว้” มี ๒ องค์เท่านั้น ๒ องค์เท่านั้น ท่านพูดเน้นย้ำ ๒ องค์เท่านั้นคือของจริงเท่านั้นไง นอกนั้นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นฯ แล้วมันจริงหรือเปล่าละ

ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมากมายมหาศาล แต่มันไม่จริงเยอะเยอะไป ถ้ามันจริง ท่านจะวิตก
วิจารณ์หรือ มันจะ쟁หน้า쟁หลัง

ไอ้พวกที่쟁หน้า쟁หลังไปมากมายมหาศาล ไอ้พวกเดินตามมีน้อย

แล้วพวกที่เดินตาม หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาพระมหาบัว นี่พวกเดินตาม เคารพบูชา ไม่
แฉลบ ไม่ปลิ้นปล้อนนอกนอกเรื่องนอกราว แล้วพยายามทำความจริงของเราขึ้นมา

บอกว่า กาลามสูตร ห้ามเชื่อๆ ห้ามเชื่อมันต้องมีสติปัญญา

นี่มันไม่น่าเชื่อถือ แล้วมันเชื่อถือไม่ได้ เชื่อถือไม่ได้เพราะอะไร

มันแบบว่า ธรรมคืออะไร

เหตุและผล เหตุและผลมันขัดกันนะ เวลากล่าวสิ่งใด ทำสิ่งใด เวลาพูดกับทำต้องให้
เหมือนกัน เวลาพูด พูดอย่างหนึ่ง เวลาทำ ทำอย่างหนึ่ง มันขัดมันแย้งกัน

เฮ้ย! กาลามสูตรนะ ห้ามเชื่อๆ เขาไม่เชื่อกันหรอก อย่าว่าแต่พฤติกรรมเลย แม้แต่การ
พูดออกมาถูกหรือผิด ฟังทีเดียวมันก็รู้

นี่พูดถึงไฉน มหาสติ มหาปัญญา

เราจะพูดถึงเรื่องพระ เรื่องพระ เรื่องบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ บริษัท ๔ ไฉน ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก
อุบาสิกา

เราเป็นเจ้าของศาสนา เราต้องมีสติปัญญา เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
รัตนตรัยเป็นที่พึ่ง ถ้ามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่มีพระพุทธเจ้ากับพระธรรม

มีมากมายมหาศาล เวลาสังคมสมัยที่อ่อนแอ เขาปฏิเสธพระสงฆ์ๆ เขาแค่มีพระพุทธกับ
พระธรรมพอ เขาไม่เอาพระสงฆ์นะ

แต่ถ้าคนที่ฉลาด พระสงฆ์ก็หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม

พระสงฆ์มันก็ต้องมีทั้งผิดและถูก ถ้ามีทั้งผิดและถูก เราต้องมีสติปัญญา เราต้องคัดเลือกแยกแยะเอง ในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนชั่ว ถ้ามีคนดีและคนชั่ว แล้วเราจะเอาดีหรือชั่วล่ะ แล้วเขาเป็นคนดีหรือคนชั่ว แล้วเขามาบวชเป็นพระ เขามีดีหรือชั่วหรือ

ชั่ว ไม่อย่างนั้นจะมีพระเทวทัตหรือ

พระเทวทัตนะ เป็นถึงลูกพี่ลูกน้องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นญาติกันโดยสายเลือด บวชมาเป็นอาจารย์กับลูกศิษย์ แต่ถึงเวลาเทวทัตมีความหลงผิดในใจของตน เต็มไม้เต็มมือเลย ทำเต็มที่เลย เพราะกรรมของสัตว์ เจตนาความรู้สึกนึกคิดเป็นอย่างนั้นตลอดเวลา แล้วจะทำอย่างนั้นนะ แล้วเขาต้องทำอย่างนั้นด้วย เพราะต้นเหตุมันมี ต้นเหตุคือกิเลสในใจของตน กิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของตน

แต่ด้วยวาสนาไง เพราะว่าเขาบอกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ รู้ไปทุกเรื่อง ทำไมยอมให้พระเทวทัตบวช ทำไมให้พระเทวทัตเข้ามาทำความปั่นป่วนในพระพุทธศาสนา

ถ้าเป็นธรรมๆ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณของเขา เขาได้ประโยชน์ของเขา ได้ประโยชน์ของเขาตรงไหน ได้ประโยชน์ของเขา เวลาถึงที่สุดแล้วเขาสำนึกได้ ถ้าไม่ถึงที่สุดเขาสำนึกได้นะ มันอเวจีไปตลอดเลย

นี่เขาสำนึกได้ เขาถึงได้ขอขมาไง เขาขอขมา ถวายกระดูกคางกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์เลย เห็นไหม นี่เมตตา

เทวทัตธรณีสูบไปเลยนะ นรกอเวจี ขุมนรกนั่นเลย เพราะทำอนันตริยกรรม อนันตริยกรรม แต่ถ้าเขาพ้นจากนี้มา เขาจะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า มันเหมือนพระโมคคัลลานะ

เทวทัตอนาคตจะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า แต่อีกนานไกล เพราะกว่าจะพ้นจากขุมนรกนั้นอีกนานไกล แล้วก็มา

พระโมคคัลลานะที่ว่าโดนทุบตายๆ เพราะว่าเคยฆ่าแม่ไว้

ฆ่าแม่ เป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร

มันใช้กรรมอันนั้นมาหมดแล้ว มันต้องชาติใช้กรรม กรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน มันเป็นเวรกรรมของสัตว์ แล้วมันก็เกิดมาในปัจจุบันนี้

พูดถึงมหาสติ มหาปัญญาไง

มหาสติ มหาปัญญาแล้ว อู้อู! มันสุดยอด มันสุดยอด มันไม่ทำให้คนมีปัญหาอย่างนี้หรอก ไอ้คนที่ปัญหาอย่างนี้ เวลามีปัญหาละ มันหลุดออกไปแล้ว

นี่พูดถึงว่า มหาสติ มหาปัญญา

นี่เรื่องพระนะ เวลาพูดถึงพระๆ พระที่ทำได้ทำชั่ว มันฝ้ายปรีดากับปฏิบัติ ปรีดปฏิบัติ

ภาคปรีดมันก็เป็นการตัดสินใจในวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนกฎหมาย

แต่ถ้าเป็นปฏิบัติละ

อริยวาสี ความวาสี วิปัสสนาธุระ โอ้โฮ! จิตใจมันต้องมั่นคง จิตใจมันต้องแน่วแน่

สมาธิทำอะไร แล้วถ้าไม่มีอำนาจวาสนา มันก็ติดสมาธิแล้ว แล้วสมาธิทำไม่ได้ละ มันออกนอกกลุ่มนอกทางไปเลย แล้วออกนอกกลุ่มนอกทางไป

มันพูดถึงพระพุทธศาสนา มันเศร้าใจไง

พระพุทธศาสนาให้มีรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ไม่มีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งเลย ไม่มี ถ้ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง ขาดจากไตรสรณาคมน์ แล้วพอขาดจากไตรสรณาคมน์ไปแล้ว มันขาดจากสามเณร ขาดการจากเป็นนักบวช

แล้วถ้ามีไตรสรณาคมน์ละ แล้วถ้ามันมีธรรมวินัยละ

นี่พูดถึงว่า ความเป็นพระนะ แล้วเวลาตัดสินก็ตัดสินโดยภาคปริยัติ เพราะในปัจจุบันนี้ มั่นมืออยู่ฝ่ายเดียว ฝ่ายปริยัติไง

ฝ่ายปฏิบัติไง ความวาลี อรัญวาสี สมัยก่อนเขามีผู้ปกครอง แล้วเวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านเคยพูด สมเด็จสังฆราชเคยไปถามไถ่ ที่วัดศาลาวัน “ได้ข่าวว่าพวกปฏิบัติอยากจะปกครองตนเอง”

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก “ไม่ อย่างนี้สุขสมบูรณ์ดีแล้ว”

เพราะอะไร เพราะไม่แสหาเรื่องไง แล้วถ้าตั้งฝ่ายปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นสังฆราชอีกองค์หนึ่งเป็นผู้ปกครอง แล้วเกิดถ้าภาวนาไม่เป็นละ ไม่ละหรือ

แต่ถ้าพอภาวนาไม่เป็น ไม่ละหรือ แต่เวลาไปปกครองโดยฝ่ายปริยัติ ปกครองโดยฝ่ายความวาลี อรัญวาสี มันก็แบบว่าตัดสินกันโดยวินัยไง ตัดสินกันโดยกฎหมายไง

แต่ถ้าเป็นฝ่ายปฏิบัติ ก็ครูบาอาจารย์ท่านรู้อยู่แล้ว ผัวะ! ผัวะ! ผัวะ! เลย ถ้าเป็นจริงนะ แต่มันก็เป็นเรื่องของสังคม กาลเวลามันผิดเพี้ยนไป มันก็มีของมันโดยธรรมชาติของมันนะ

นี่พูดถึงเรื่องพระ

ถาม : ข้อ ๒๗๔๐. เรื่อง “ผี”

กราบเรียนหลวงพ่อกับกราบขอบพระคุณที่เมตตาตอบคำถามให้ได้รับคำตอบกระจ่างแจ้งชัดเจนมากค่ะ แต่มันมีอีกปัญหาหนึ่งค่ะ กราบขอร้องที่ต้องถาม

พอดีว่าเมื่อเช้าตรู่วันวิสาขบูชา ก่อนจะไปวัดหลวงพ่อกับได้เจอผีตนหนึ่ง ที่แรกไม่ทราบว่า เป็นผี เพราะเหมือนคนจริงๆ มากๆ และเนื่องจากไม่ค่อยได้ค้างที่บ้านหลังนี้ เลยไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนบ้านคนหนึ่งนี้ได้ตายไปแล้ว มารู้ทีหลังว่าผีตนนี้ปรากฏตัวให้ใครต่อใครในบ้านเห็นตลอด เพราะสมัยที่มีชีวิตอยู่นั้นไม่ถูกกันกับคนที่บ้านหลังนี้

คำถามคือ ถ้าเราไม่พกวัตถุมงคลต่างๆ ไว้ในกาย เราจะจัดการกับพวกภูตผีที่มารบกวนได้อย่างไรคะ กราบขอบพระคุณ

ตอบ : นี่กลัวผี กลัวผี กลัวผี อันนั้นเรื่องพระ อันนี้เรื่องผี

เรื่องผีๆ ผีมันมีอยู่โดยธรรมชาติของมัน ผีก็คือผี ผีคือสมมุติขึ้น เราสมมุติว่าผีก็เป็นผี สมมุติว่าเป็นเปรต มันก็เป็นเปรต เปรต ผี เทวดา จิตวิญญาณเหมือนกัน

นี่เหมือนกัน ผลของวิภวัญเิง จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญเิง ถ้าผลบุญผลกรรมมัน ให้ผล วาระของเขาเสวยภพเสวยชาติไม่มีเว้นวรรค ถ้าเสวยภพเสวยชาติ ถ้ามันมีเวรมีกรรม ขึ้นมา เวลาคนที่สัมผัสเวสี แสงหาที่เกิด แล้วเวลาถ้ามันเสวยภพเสวยชาติละ ถ้ามันเป็นผีละ

ถ้าเวลามันเกิด เกิดแต่ละภพแต่ละชาติเิง ถ้าเกิดแล้วเิง ถ้าเกิดแล้ว เกิดเป็นผีเิง ผีมันก็มีเิง นี่พูดถึงว่า ถ้าไม่มีพระพุทธศาสนา นี่เป็นข้อเท็จจริง นี่ธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติของมัน มันมีของมันอยู่อย่างนี้ จิตมันมีเวรมีกรรมของมันอยู่อย่างนี้ มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญเิงอย่างนี้

แล้วถ้าเขามีเวรมีกรรมของเขา เขาเคยเป็นอย่างนั้น เวลาเขาตายไปแล้วเขาเกิดเป็นผี แล้วเราต้องไปพักที่บ้านหลังนั้น

นี่คำถาม ถ้าเราไม่พกวัตถุมงคลไว้ในกาย เราจะจัดการกับพวกภูตผีที่มารบกวนอย่างไร

โอ้โฮ! ถ้าเป็นชาวพุทธนะ เรามีรัตนตรัย เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเรามีศีล ของเรานะ จบครับ

พกศีลไว้สิ เรามีศีล ๕ ศีลนี้ป้องกันผีได้

เวลาศีลเิง เวลาหลวงตาท่านเทศน์ประจำ ท่านอยู่ในป่าในเขาท่านมีอะไร

ท่านมีศีล ศีลคุ้มครองเรา ศีลบริสุทธิ์เิง

เราอยู่ในป่าในเขา เพิ่งบวชพรรษาหนึ่ง มันจะภาวนาอะไรเป็น ไม่เป็นหรอก ทำอะไรไม่เป็นเลย ไม่ถูกด้วย เข้าป่าไปก็เิงแหละ อาจหาญมากเรื่องศีลนี้ เรามีศีลคุ้มครองเรา เจอมาทุกอย่าง เจอมาเยอะ สัตว์ป่า หมูคนะเป็นพยาน ไม่ใช่คุยอวดเท่านั้น ทั้งช้าง ทั้งเสือ โอ้โฮ! เยอะแยะ เจอหมด นั่งขวางมันเลย ถ้ามีเวรมีกรรม เอาไปเลย รอดมาตลอด ผีสาธ รอดมาตลอด

ศีล

ถ้าเราไม่พกวัตถุต่างๆ ไว้ในกาย

วัตถุอะไร ใช้นั่นมันเป็นเรื่องรูปเคารพ

ก่อนสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีพระพุทธรูป มามีพระพุทธรูปเอา ๒๐๐ ปีหลังแล้ว แล้วพระพุทธรูปมันก็เป็นตัวแทน เป็นสัญลักษณ์เท่านั้น แล้วถ้าเป็นสัญลักษณ์ แล้วสัญลักษณ์มันทำให้คนพ้นจากการเกิดการตายได้ไหม

ไม่ได้

ในพระพุทธศาสนาไม่ให้ติดเรื่องอย่างนี้เลย แล้วไม่ให้พกวัตถุมงคล มันมงคลตรงไหนอะไรเป็นของมงคล

ศีล สมาธิ ปัญญาต่างหาก

เวลานะ สมัยที่กองทัพธรรมของหลวงปู่มั่น กองทัพธรรมเวลาปราบผีในภาคอีสาน ในประวัติครูบาอาจารย์ของเราเยอะแยะเลย เขาถือผีๆ มันเป็นความทุกข์ความยากมากนะ ผิดผีอย่าทำอะไรนะ ผิดผี ชีวิตนี้ผิดไปหมดเลย ขยับเป็นผิดผี ผิดผีผิดสง ผิดไปหมด แล้วต้องให้ถูกใจผี ต้องเซ่นผี จะกินอะไรต้องแบ่งให้ผีกินครึ่งหนึ่ง ได้แสงหาทรัพย์สมบัติมาก็ต้องแบ่งให้ผี

ศาสนาแรกของโลกคือศาสนาถือผี เพราะคนมันกลัว คนเราไม่มีที่พึ่ง

มนุษย์ไง มนุษย์เรามีกายกับใจ มีร่างกายนี้ไง เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามีความทุกข์ความยากไง เราก็ปรารถนาจะให้ประสบความสำเร็จในชีวิตไง ก็เคารพบูชาเขา บูชាយัญ ใจ แล้วก็ถือต่างๆ กันมา ทั้งๆ ที่ประเทศไทยเป็นประเทศหลัก เป็นเมืองหลวงของพระพุทธศาสนา แต่ก่อนหน้าที่มีกองทัพธรรม ถือผีกันทั้งภาคเลย

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสร้างบุคลากรของท่านขึ้นมา หลวงปู่สิงห์เป็นแม่ทัพธรรมนำกองทัพปราบผีๆ

เวลาปราบผี ผี เวลาเช่นไหว้ มันก็อหังการของมัน มันก็ยิ่งใหญ่ของมัน เคารพบูชามันยิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ มันยิ่งต้องเอาไก่เช่น ต้องบูชาด้วย ถึงเวลาแล้วเวลากองทัพธรรมไปปราบ มันขัดผลประโยชน์เขา

ผู้เข้าผี เข้าทรงผี เข้าเป็นหัวหน้าผี เขาได้เป็นประโยชน์มากมาย แล้วถึงเวลาแล้วจะต้องไปทำลายเขา มันเกิดกรณีพิพาทไปมากมายมหาศาล

แต่กองทัพธรรมนะ ครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรม เวลาท่านไปปราบผี แล้วให้ประชาชนให้อารธนาศีล ๕ ให้ถือศีล ๕ ใครมันคงในศีล เขามีศีลมีธรรม มีรัตนตรัยคุ้มครองเขา เขาไปบุกป่าฝ่าดงเพื่อจับที่จับทางได้หมดเลย ทำอะไรก็ได้เป็นประโยชน์ขึ้นมา

การเกษตรกลกิรรม เมื่อก่อนทำกิน ไม่มีทำขาย พอตอนหลังนี้ทำขายไป พอทำขาย ป่าหมดเลย แต่ก่อนทำอะไรไม่ได้ แล้วผีมันอดมันอยาก ผีมันเคยได้ตามน้ำใจของมัน มันได้กินเหล้า ได้สูบบุหรี่ ได้เสพสุขสบาย มีคนมาเช่นไหว้ แล้วมันขาดแคลน มันโกรธไป มันโกรธ มันก็ไปเข้าสิงคนนั้น เข้าสิงคนนี้ไง ไอ้คนนั้นผีเข้า ไอ้คนนั้นตื่นเต้น

เวลาครูบาอาจารย์เรา พระ พระที่มีคุณธรรม จิตวิญญาณมันจะมีอำนาจมากไปกว่าคุณธรรมได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้ พอมันเป็นไปไม่ได้ เวลาสวดมนต์ แล้วพรมน้ำมนต์ ออกหมดนะ

แล้วผีมันเข้าไปแล้วมันไปพูดไป โอ้โฮ! พวกลูกศิษย์เขา เขาชู้กรรโชกให้หาสัตว์มาบูชาด้วยได้สบาย เขาอยู่เย็นเป็นสุขไป แล้วเขาจะเอาคนที่ว่าละจากการถือผีแล้วไปถือศีล มีรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง แล้วผีมันเข้าไปไม่ได้ มันกลัว

เวลาเขาบอกว่า เฮ้ย! มันเป็นลูกศิษย์เก่าเรา มันไปถือรัตนตรัยแล้ว ไปเอามันเลย

เขาบอก เข้าไปไม่ได้หรอก เข้าไปนะ เห็นพระนั่งอยู่เต็มเลย เห็นพระ เข้าไปนี่เป็นพระทองคำ เข้าไปไม่ได้เลย

ผีมันกลัว มันกลัวศีล ๕

นี่กองทัพธรรมนะ เวลากองทัพธรรมปราบพวกถือผีถือสาธนะ เขามีวัดถมุงคลอะไร เขาต้องมีอะไรไว้กับตัว

เขามีศีล ๕ เขาวิริยให้เกิดขึ้นในใจของเขา แล้วเขาไม่เบียดเบียนใคร เขาไม่ทำร้ายใคร เขาไม่ฉกชิงชิงว้างว้างทรัพย์สินของใคร เขาไม่ผิดลูกเมียของใคร เขาไม่มั่วสา ไม่กล่าวคำเท็จ เขาไม่เอาสิ่งที่เป็นเมรัย เป็นของมัวเมาเข้าร่างกายของเขา ศีล ๕ คุ่มครองใจ

นี่เหมือนกันนะ เวลาถือผีๆ เวลาเขาไปเห็นผี แล้วผีมันเข้า

เขาบอกเลย ผี เห็นผีเหมือนคนจริงๆ มากๆ แล้วมารู้ทีหลังว่าเป็นผี

เขามาแสดงให้เห็น เห็นไหม แล้วเห็นแล้วก็แล้วกัน มันเป็นวิบากกรรมของคน วิบากกรรมของคนนะ เราจะรู้จะเห็นสิ่งใด ถ้ามีสติสัมปชัญญะก็จบ แล้วถ้ารู้เห็นอย่างนี้แล้ว เราก็รู้ได้ จิตวิญญาณมันมีอยู่จริง

มันมีอยู่จริงอยู่แล้ว แต่เราสงสัยเอง เพราะเราเป็นคนหนา เราเป็นปุณคนหนา เราก็ลังเลสงสัยว่า เฮ้ย! จริงหรือเปล่า ผีมีจริงหรือเปล่า ภูตผีมีจริงหรือเปล่า ธรรมะมีจริงหรือเปล่า

ทุกข์ใหม่ ทุกข์ใหม่ พอใจหรือเปล่า แล้วเวลาวางทุกข์ได้ จริงหรือเปล่า เวลาอิมเอบใจจริงหรือเปล่า เวลาทำความสงบของใจเข้ามาได้มันมีความสุข จริงหรือเปล่า ใจนี้ตัวนี้เราเลี้ยงมันดี เราดูแลมันดี มันเลยกลายเป็นบัณฑิต ไม่ใช่ผี

ถ้ากิเลสมันลากไปนะ ผีตัวแรกคือหัวใจของเรา ผีภายใน ใจนั้นผีภายนอก

แล้วคำถามไง ถ้าเราไม่พกวัดถมุงคล

พกอะไร วัดถมุงคลที่ไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงก็ต้องดับไปเป็นธรรมดา เราตถาคตจะต้องตายในคืนนี้”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้ว ตรัสรู้แล้ว เป็นพระอรหันต์ ถึงสิ้นกิเลสแล้ว เวลาปรินิพพานไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราต้องตายในคืนนี้”

ขันธนิพพาน ขันธก็คือร่างกาย สิ่งที่แบกหามกันมานี้ นี่ผลของวิญญะ ชาตินี้เป็นชาติ สุดท้าย ลาแล้ววิญญะ ลาวิญญะคือภพ คือสถานที่ แต่ภพในใจที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย สลัดทิ้งแล้ว บ้ายบาย ไม่มาอีกแล้ว

นี่สิ่งที่แท้จริงมันเป็นแบบนี้ ถ้าสิ่งที่แท้จริงเป็นแบบนี้ เราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา

ฉะนั้น ไม่ต้องไปหาวัตถุมงคลอะไรมาพกติดตัว

ศีล ศีล มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา

แล้วเราจะจัดการกับภุตผีที่มารบกวนเราได้อย่างไรคะ

ถ้าเรามีสติมีปัญญาแล้วนะ ผีมันกลัว มันไม่มารบกวนเราหรอก ผีนะ มันไม่มาหลอกคน เหมือนกับหลอกออนไลน์ ต้องอินบัญชีมาก่อน ต้องมาตรวจสอบก่อนแล้วจะคืนให้

จบหมดนะ คือมันหลอกไม่ได้ไง ถ้ามันหลอกไม่ได้ มันต้องมีอะไรคุ้มครอง

เขามีปัญญาไง

ไอ้หลอกทางออนไลน์ มีบัญชีผูกไว้กับสิ่งผิดกฎหมาย ต้องเอามาตรวจสอบก่อน โอนให้เขาหมดเลย

ถ้าเรามีสติปัญญานะ มันพูดมานะ ถามมันกลับเลย มึงนะคือใคร มึงจะมาหลอกกูได้อย่างไร กูรู้นะ

มันบอกขอโทษๆ โทรมิด

นี่ก็เหมือนกัน เราจะจัดการกับภุตผีที่มารบกวนเราได้อย่างไร

เรามีสติมีปัญญากับชีวิตประจำวันของเรา มันก็อยู่ของมัน มันมาหาเราไม่ได้ เราเป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นรัตนตรัย เป็นที่พึ่งที่อาศัย เรายึดแน่นแจ่มใส ผีมันมาไม่ได้หรอก

ในกองทัพนรก เวลาคันที่เขามีศีล แล้วผีมันไปพูดกันเลย

“โอ้โฮ! เข้าไปใกล้มันไม่ได้เลยนะ มันมีพระคุ้มครอง”

ผีมันยังกลัว ใกล้มันยังไม่เข้าไปเลย

ถ้าเรามีศีลมีธรรมในหัวใจของเรา เราไม่ต้องกลัวสิ่งใดเลย

นี่พูดถึงเรื่องผีนะ

ฉะนั้น ผี ถ้าเป็นผีต่างๆ เขาเคารพบูชานะ เราย้ำมันยังดีกว่าพระนะ พระกับผี พระกลับกลายเป็นผี ผีที่มีคุณธรรมไง ผีที่มีคุณธรรมเขาก็เป็นเทพ

ในประวัติหลวงปู่่มั่นนะ ไปเดินจงกรมถ้ำสาริกา ใต้เจ้านั่นนะ ผี

“โอ้โฮ! เดินจงกรมอย่างไร อย่างกับม้าแข่ง”

มันตีหมดเลยนะ ตีเตียนหลวงปู่่มั่นไง หลวงปู่่มั่นรู้วาระจิตเขานะ โอ้โฮ! ไม่เป็นเวรเป็นกรรมของเขา สงสารเขา เมตตาเขา เดินจงกรมให้มันเรียบบ่อย

“อืม! พระอะไรเดินจงกรมเหมือนกับคนป่วย”

เดินปกติมันก็ว่าเหมือนม้าแข่ง เดินสำรวมมันก็ว่าพระป่วย

จนหลวงปู่่มั่นเทศน์เลย

“เรามาเพื่อคุณเพื่อประโยชน์ เรามาเพื่อประพฤติปฏิบัติ มาเพื่อแสวงหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในใจของตน เราทำแต่คุณงามความดี เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ท่านเป็นใคร เดินแรง ท่านก็ว่าแรง ท่านตีเตียนไปทุกอย่าง”

เทศน์จนร้องไห้เลย พอร้องไห้ ปรากฏตัวใหม่ จากที่เป็นผีมาเป็นยักษ์ เปลี่ยนมาเป็น เทพบุตรเลย

“ผมเป็นเจ้าของที่ปกครองบริเวณนี้ทั้งหมด ต่อไปนี้ผมจะคุ้มครองท่าน ผมจะดูแลท่าน อย่างดี แล้วให้พวกผีในสิ่งอาถรรพ์ของข้าพเจ้าที่คุ้มครองอยู่ จะดูแลไม่ให้มารบกวนท่านเลย”

นี่เวลาพระธรรมเข้าถึงหัวใจผี ผีมันยังสำนึกได้ จากเป็นยักษ์ สิ่งที่เป็นเจ้าที่คุ้มครอง ทั้งหมด มันบอกเลยว่ามันคุ้มครองทั้งหมด แล้วเปลี่ยนจากยักษ์มาเป็นเทพบุตรเลย เพราะเขา เป็นรุกขเทวดาอยู่แถวนั้น

แต่ถ้าเป็นมิจฉาทิฐิความเห็นผิด มันก็ผิดไป เขาแปลงร่างได้หลายๆ อย่าง แปลงได้ทุก อย่าง เขาทำอะไรก็ได้ด้วยทิพย์สมบัติของเขา แต่ด้วยมิจฉาทิฐิ ความเห็นผิดของเขา

แต่หลวงปู่มั่นเทศนาว่าการจนเขาเป็นสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม เขาคุ้มครอง แล้วยังไม่ให้คนอื่นเข้ามาใกล้กราย ช่วยกันคุ้มครองดูแลหลวงปู่มั่น

ก็เหมือนว่าสัมมาทิฐิ ผลของวิญญูะ คุ้มครองดูแลพระพุทธศาสนา ถ้าพระก็ดี โยมก็ดี ผี ก็ดี ต่างเป็นสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม ช่วยกันคุ้มครองและดูแลพระพุทธศาสนา เอวัง